

La Aniversară. Domnul Andrei Pleșu la 70 de ani (Martin S. Martin)

written by [Martin S. Martin] | August 23, 2018

I-am fost prezentat lui Andrei Pleșu de către tatăl său, doctorul Radu Pleșu, în anul 1969, la Tulcea, unde eu eram chirurg începător.

Andrei abia trecuse de vârsta de 20 de ani, era student la Facultatea de Istoria Artei de la Institutul de Arte Plastice Nicolae Grigorescu din București și m-a uimit din prima seară pe care am petrecut-o împreună.

Nu numai că Andrei era, de la acea vârstă, de o vastă cultură, dar vorbea cu o maturitate neașteptată pentru tinerețea lui.

Curând a venit al doilea moment în care Andrei m-a uimit când l-am ascultat la una din primele lui conferințe, care avea subiectul *Elemente suprarealiste în arta clasică*.

Prin anii '70, Dan Hăulică a inaugurat o emisiune la televiziunea română cu titlul luat de la versurile lui Vasile Alecsandri *E unul care cântă mai bine decât mine?* În câteva săptămâni succesive, Hăulică a opus unei personalități consacrate un tânăr încă anonim, dar care dovedea potențialul unui succes viitor. Andrei a fost perechea tânără a lui Ion Frunzetti și a fost cu adevărat strălucitor.

În seara aceea, publicul a cunoscut, cu uimire, o valoare născândă a spiritului românesc de cea mai înaltă valoare.

Era în 1981, când Andrei Pleșu a publicat articolul *Rigorile ideii naționale și legitimitatea universalului* (Secolul 20, nr. 1-2-3 1981, pp 189-196).

M-a uimit curajul cu care tânărul critic s-a ridicat împotriva unui politician impostor, devenit dictatorul țării și severitatea cu care l-a înfruntat autorul pe cel care transforma istoria națională în circuitul său publicitar.

Curajul l-a costat pe Andrei: la scurt timp și folosindu-se de mascarada sancțiunilor pentru participarea la o conferință banală, decretată act de trădare, autoritățile inchizitoriale și slugarnice i-au dat domiciliu

obligatoriu și i-au interzis dreptul de publicare pentru mulți ani.

Andrei nu a devenit din nou liber decât după decembrie 1989 și atunci i s-a încredințat, în două rânduri, poziția de ministru, mai întâi al culturii, apoi al afacerilor externe.

M-au uimit talentul, naturalețea, valoarea ideilor și numărul mare de împliniri pe care le-a avut Andrei Pleșu în mandatele sale de executiv, deși venea fără nici o experiență politică.

Nu avem suficient spațiu ca să reproducem multele elogii superlative aduse ministrului român de personalități politice ale lumii, nici strălucirile sale luări de cuvânt la mari evenimente diplomatice și culturale.

Dar nu putem să nu amintim că intrarea țării noastre în Uniunea Europeană și NATO, la care au contribuit mulți, are în Andrei Pleșu unul dintre fondatorii decisivi ai ideii de integrare europeană a României și a înlăturării ei.

Ne-am despărțit geografic după plecarea mea în străinătate, dar am păstrat comunicarea și am avut șansa de a ne revedea, când pe pământ american, când în țară.

În anii care au trecut m-au uimit inventarea splendidei publicații *Dilema* (*Veche*), una dintre cele mai de succes reviste românești, a Colegiului Noua Europa, un for de educație superioară care aliniază cultura română la marea cultură a lumii, cărțile minunate, prelegerile de neuitat și lungul șirag de articole-eseu din presă, scrise cu inteligență, umor și într-o limbă de mare savoare.

Nu poți să nu fi uimit de constanța cu care, arborând teme de actualitate politică, socială și culturală, cetățeanul-scriitor Andrei Pleșu a avut mereu dreptate.

Andrei Pleșu a predat la catedra de filozofie a religiei de la universitatea București și a scris memorabilele cărți dedicate divinității *Despre îngeri* și *Parabolele lui Iisus. Adevărul ca poveste*.

Este uimitor cum într-o viață asaltată de presiunile moderne, în care alții abia pot reuși să-și facă datoria într-o slujbă, Andrei Pleșu a putut fi cu brio critic de artă, eseist, scriitor, gazetar, filozof, profesor, politician și moralist. O performanță de viață numai rar întâlnită în timpurile care au urmat epocii gigantilor, Renașterea.

Și un ultim moment de uimire din partea lui Andrei: întrebat într-un interviu recent în ce fel ar vrea să rămână în memoria cultural colectivă, el a răspuns cu plăcută modestie: ***Aș ține foarte mult să las în urmă o amintire de om fundamental cumsecade.***

Ai fost și vei rămâne un om de excepție, dar și un om cumsecade, generos, tolerant și înțelegător, Andrei.

Așa te știm noi și o țară întreagă.

La completarea celei de a șaptea decade de viață, îți urez **Ani mulți, fericiți și frumoși!**